

MANŽELÉ NEMLUVÍ

JEDEN O DRUHÉM ŠPATNĚ

Manželé mluví jeden o druhém dobře a snaží se ukazovat na dobré stránky svého partnera, a to i přes jeho slabosti a chyby. V každém případě raději mlčí, aby nepoškodili jeho obraz.

Není to naivita, která se tváří, že nevidí obtíže a slabé stránky druhého, ale je to široký pohled, který vidí slabosti a chyby v celkovém obraze. Nedostatky jsou jenom část, nejsou celým bytím druhého. Nějaká nepříznivá skutečnost ve vztahu není vztah jako celek.

Všichni jsme totiž spleť kombinace světla a stínů. Z tohoto důvodu si nenamlouvám, že partnerova láska musí být dokonalá, abych si ho mohl vážit. Miluje mě takový, jaký je a jak to dokáže, se svými limity. A skutečnost, že jeho láska je nedokonalá, neznamena, že je falešná nebo že není skutečná. Je skutečná, ale omezená a pozemská.

MANŽELSTVÍ JE KOMBINACE

RADOSTÍ I UTRPENÍ

V manželství je třeba pečovat o radost z lásky. Radost v manželství lze zažívat dokonce i v bolesti. Manželství je totiž kombinace radostí a námah, napětí a odpočinku, utrpení a osvobození, uspokojení a hledání, obtíží a potěšení, stále na cestě přátelství, které manžele vede k péči jednoho o druhého, když si prokazují vzájemnou pomoc a službu.

Křesťanský život a naše nejvyšší naděje totiž nespočívá v tom, že budeme zázračně unikat veškerým pozemským těžkostem a trápením. Spíše jde o radost ze vztahu s Ježíšem Kristem - „mužem utrpení a znalého bolesti“ (Iz 53,3), který nás každého miluje. On sám prošel podobným trápením, předpověděl, že nás obtíže neminou, ale že i uprostřed nich bude s námi... A navíc pro nás platí zaslíbení, že „těm, kteří milují Boha, všechno napomáhá k dobrému“ (Řím 8,28).

Proto vyžadují-li od partnera přespříliš mnoho, dá mi to druhý nějakým způsobem najevo, protože nebude schopen ani ochoten hrát roli nějaké božské bytosti, ani být služebníkem všech mých potřeb.

Láska žije s nedokonalostí, omlouvá ji a umí mlčet ohledně limitů milované osoby.